

ydede Vgtskjørsler, har Regjeringen besluttet sig til at forelægge nærværende Udcast, hvis Bestemmelser med de nedenfor angivne Afvigelsesforsaa vidt angaaer Størrelsen og Udredelsesmaaden af den eventuelle Erstatning, iøvrigt i det Hele ere svarende til dem, som indeholdes i den ovenangførte Lov af 7de September 1853.

Med nysnævnte Lovs § 2 er der med Hensyn til Erstatningen for de enkelte Vgter, forsaavidt disse ere ydede in natura, ffjælnet mellem:

Reiseægter af bestemte Veilængder, for hvilke Bederlaget blev fastsat til 1 Rd. for hver Reisedag, saaledes at 2 Miils Reise og derunder regnedes for $\frac{1}{2}$ Dag, længere Reiser derimod for en heel Dag, Veilængden beregnet fra Mødestedet til Bestemmelsesstedet;

Kjøreegter, hvad enten de ere benyttede til Militaires Transport, Jordkjørsel og deslige eller blot ere holdte rede til Benyttelse paa Mødestedet, for hvilke Bederlaget blev fastsat i Forhold til Afstanden af Befordringen, beregnet efter Dage til 1 Rd. pr. Dag, saaledes at indtil 12 Timer regnedes for en halv Dag, 12 til 24 Timer for en heel Dag, og hver fulde 6 Timer derover for en quart Dag, hvorhos Kjørslen til og fra Mødestedet beregnedes til een Time pr. Miil og den derved udkomne Tid medtoges ved Beregningen af Bederlaget;

Rideægter og Afgivelse af enkelte Forspandsheste, for hvilke Bederlaget bestemtes til Halvdelen af fornævnte Beløb.

Medens man har maattet finde disse og de andre i oftnævnte Lovs §§ 2 og 3 indeholdte Bestemmelser om Erstatningen og dens Størrelse i det Hele passende, har man dog, hvad specielt angaaer Bederlaget for præstereede Kjøreegter, troet, at der, naar Erstatning overhovedet skal ydes, som og med Hensyn til at de heromhandlede Befordringers Antal er langt ringere end de i Krigsaarene 1848—51 afgivne, turde være Anledning til at bestemme Bederlaget for Kjøreegter noget høiere, navnlig til 2 Rd. pr. Døgn. Herfor taler ogsaa den høiere Erstatning, som ved Loven af 17de Novbr. 1865 § 3 tilfødes for de til den fjendtlige Armee afgivne lignende Kjørsler. Erstatningens Stør-

relse kan da for Landets Vedkommende anslaaes for Kjøreegter til 156,056 Rd., for Reiseægter til 63,022 Rd., for Rideægter til 1,449 Rd., i Alt 220,527 Rd., for Kjøbstadernes Vedkommende til henholdsvis 2,495 Rd., 552 Rd., 84 Rd. 56 ff., eller med Tillæg af to Trediedele af Udgiften til leiede Befordringer 3,183 Rd. 60 ff., ialt til 6,315 Rd. 20 ff., tilsammen for Landet og Kjøbstaderne 226,842 Rd. 20 ff.

Med Loven af 7de September 1853 blev det bestemt, at det Erstatningsbeløb, om hvis Udredelse der da var Spørgsmaal, definitivt skulde falde Statskassen til Last; en saadan Bestemmelse har man imidlertid maattet finde mindre naturlig, idet Byrden derved vil blive overført paa Andre end dem, paa hvilke den ifølge Lovgivningen hviler; man har derfor maattet foretrække en Udejvning af Byrden ved en ligelig Fordeling paa samtlige Præstationspligtige af Erstatningsbeløbet, saaledes at dette ifkun forsludsviis udredes af Statskassen og derefter atter refunderes denne henholdsvis af Kjøbstaderne og Landdistricterne — dog efter de gjældende Regler med Undtagelse af Kjøbenhavn og Bornholm — i samme Forhold som Erstatningen er kommen enten hine eller disse tilgode, og iøvrigt paa den Maade, at det Beløb, som herefter bliver at tilsvare Statskassen af Kjøbstaderne, fordeles mellem disse indbyrdes i Forhold til deres Folkemængde og udredes af Kammerkasserne, hvorimod det Beløb, som Landdistricterne have at tilsvare, fordeles mellem Amtsraadskredsene i Forhold til hver Kredses samlede Hartkorn og udredes gennem Amtsrepartitionsfonden ved Vigning paa Amtsraadskredsens kjørepligtige Hartkorn. Overensstemmende hermed ere Udcastets §§ 1 og 10 affattede.

De øvrige i Udcastet indeholdte Bestemmelser (§§ 4—9) om Erstatningskravenes Anmeldelse og Bedømmelse ved en dertil anordnet Commission, hvilke Beviisligheder der kunne fordres for Tilstaaelse af Erstatning m. m., ere, som alt bemærket, i alt Væsentligt stemmende med Loven af 7de September 1853.